

Императорътъ не отговори. Всичко това бѣ тъй неочаквано, тъй чудно. Той още не можеше да се опомни, да свикне съ тази мисль.

— Освенъ това — добави легатътъ — папата желае този съюзъ да бѣде скрепенъ съ бракъ. Само така може да бѣде траенъ и якъ.

Апри го погледна ужасенъ.

— Коя ще искате да дамъ на този убиецъ Борилъ? Нѣкоя отъ сестринитѣ ми ли?

Кардиналтътъ поклати глава. Тѣнка усмивка трепна върху устнитѣ му.

— Ти ще трѣбва да поискашъ племеницата на Борила. Принцеса Мария.

— Дъщерята на Иоанициусъ!

Възмущение и гордостъ, трепнаха въ гласа на фламандеца.

— Дъщерята на тоя, който погуби брата ми? Не. Никога нѣма да се съглася. Да взема една варварска принцеса... Никога.

Испанецътъ дигна леко рамене.

— Това е волята на папата. Свикай съвета на баронитѣ. Тѣ ще кажатъ думата си. Още утре трѣбва да се върнемъ въ Константинополъ. Време за губене нѣма. Младиятъ Асенъ събира войски, да потегли къмъ Истѣра.

18.

Мария не можеше да разбере. Отъ нѣколко време около нея ставаха чудни и необясними нѣща. Отъ една страна Борилъ я обграждаше съ необикновени грижи и внимание. Съ трескава бързина се работѣше въѣното ѝ, въ всички тъкачници и златари, шивачници и обушари, желѣзари и кожари имаше порѣчки за царкинята. Търговци отъ изтокъ и западъ се препращаха направо въ Търновъ. Царътъ и госпожа Теодора не скѣпѣха перперитѣ за да купятъ най-тънкитѣ китайски коприни, най-мекитѣ яксамити, най-едритѣ бисери.

Отъ друга страна пъкъ не ѝ позволяваха да излиза, да се срѣща съ близкитѣ си. Никого не пущаха при нея.